

คุณธรรมยอดเยี่ยมของยาย

โดย พระวิษณุ ปณฺหาทีโป
วันจันทร์ ที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓
ณ สภาธรรมกายสากล (หลังใหม่)

“ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายจะยังไม่ไป
ยายจะอยู่ปรามมารจนสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ
จนเข้าถึงที่สุดแห่งธรรม”

พระวิษณุ ปณฺหาทีโป

อายุ ๔๕ ปี

เข้าวัด เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘

การศึกษาทางโลก : วิทยาศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การศึกษาทางธรรม : นักธรรมเอก

งานพระศาสนา : ดูแลงานด้านบัญชี และการเงิน

วันนี้อาตมาได้รับบุญใหญ่เป็นปฐมฤกษ์ในการแสดง
ธรรมเกี่ยวกับคุณธรรมของคุณยายอาจารย์ ที่พวกเรารัก
และเคารพ

อาตมาได้มาวัด และพบคุณยาย ตลอดระยะเวลา
๒๕ ปี ได้พบเห็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์สอน ตั้งแต่สมัยเป็น
อุบาสก เมื่อมาวัดใหม่ๆ ยังไม่รู้เรื่องอะไร คุณยายก็สอน
คุณธรรมที่คุณยายได้ปลูกฝังเอาไว้ ที่เห็นชัดมีอยู่ ๕-๖
ประการด้วยกัน

ประการแรกก็คือ **ความอ่อนน้อม** เวลา มีสาธุชน
ใหม่มาวัด พอเดินเข้าประตูวัดมาถึงใกล้ๆ โรงครัว คุณ
ยายจะยกมือไหว้ก่อน “สวัสดีคุณ”

และผู้ที่มาวัดเก่าๆ แล้วก็คง
จำได้ว่าคุณยายก็จะทักทาย
“สวัสดีคุณ” แล้วก็พูดคุย
ถามเรื่องโน้นเรื่องนี้

คุณยายมีความ
อ่อนน้อมมาก พวกเราที่มา
วัดสัก ๓-๔ ครั้งแล้ว เมื่อพบ
คุณยายจะต้องรีบยกมือไหว้คุณยาย

ทันที ก่อนที่คุณยายจะไหว้เรา

แม่เวลาออกไปทำหน้าที่บอกบุญ คุณยายก็สอน
อาตมาว่า เวลาไปบอกบุญใครนะ คนรับใช้กับคนเฝ้าประตู
นี่สำคัญที่สุด เจอเขาก็ยกมือไหววก่อนเลย คุยกับเขาดีๆ
เขาก็จะไปบอกเจ้านายว่า มีคนลักษณะทำทางดี อ่อนน้อม
ถ่อมตนมาพบ เราก็จะได้เข้าพบเจ้าของบ้าน และเชิญชวน
เขามาวัด มาสร้างบุญ สร้างบารมีได้สำเร็จ ความอ่อนน้อม
ถ่อมตนนี้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นจุดแรกที่ทำให้คน
มาวัดได้อย่างต่อเนื่อง

คุณยายสอนเรื่องการปฏิสันถาร ปลูกฝังเรื่องการ
ต้อนรับแขก ให้แก่อุบาสก อุบาสิกา และเจ้าหน้าที่ทุกคน
ให้ยกมือไหววก่อน ยิ้มแย้มแจ่มใส ต้อนรับทุกคนเหมือนเข้า

มาอยู่ในบ้าน บ้านหลังใหญ่ของพวกเราทุกคน คนมาใหม่ก็จะเกิดความอบอุ่น เกิดความประทับใจ คุณยายสอนและทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย

ประการที่ ๒ คือ เรื่องความสะอาด คุณยายรักความสะอาดมาก รักเป็นชีวิตจิตใจเลย ตอนนั้นเรามีอุบาสกประมาณ ๗-๘ คน เข้าตื่นขึ้นมาก็ต้องรับบุญทำความสะอาด ศาลา อาคารคนละ ๑ หลัง คุณยายก็สอนวิธีกวาด เอาไม้กวาด กวาดหยากไย่ ตั้งแต่เพดาน มุ้งลวด แล้วมากวาดพื้น กวาดพื้นเสร็จก็ถู แล้วคุณยายยังสอนวิธีล้างส้วม ล้างห้องน้ำ

คุณยายพูดเสมอว่า **ใครยังล้างส้วมไม่เป็นยังไม่ให้บวช** นี่เป็นคำสั่งคุณยาย ทุกๆ วันเสาร์พวกเราก็ต้องช่วย

กันล้างห้องน้ำเตรียมไว้สำหรับสาธุชนที่จะมาร่วมงานบุญในวันอาทิตย์

ก่อนบวช คุณยายก็บอกต้องทำความสะอาดกุฏิเป็นกันทุกคน ล้างมุ้งลวด ทำความสะอาดอย่างไร คุณยายสอนเอาไว้หมด ท่านสั่งว่าไม่ใช่บวชเป็นพระ แล้วใช้แต่คนงานเราต้องทำเอง เป็นบุญของเรา เราทำแล้วได้ฝึกตัวเราเอง ฝึกใจของเราด้วย

ท่านก็ยังพูดอยู่คำหนึ่งว่า ถ้างานหยาบๆ เรื่องหยาบๆ แบบนี้ทำไม่ได้ แล้วเรื่องละเอียดไม่ต้องพูดถึงเลย ดังนั้นต้องฝึกหยาบให้ได้เสียก่อน งานหยาบต้องทำให้ได้ละเอียด แล้วเรื่องละเอียดก็จะตามมา

ประการที่ ๓ เรื่อง

ระเบียบวินัย คุณยายก็จะวาง

ระเบียบไม่ให้รับแขกที่กุฏิพระ คุณยายจะจัดที่ไว้ให้ที่ศาลา ดุสิต ท่านบอกว่าวัดของเรา เราจะสร้างวัดที่เป็นวัด สร้างพระที่เป็นพระจริงๆ เพราะฉะนั้นห้ามรับแขกที่กุฏิ ให้มารับแขกตรงจุดที่จัดไว้ให้ แล้วก็ป็นภาพที่งามตา วัดเราอยู่

มาได้ถึงปัจจุบันนี้ ปัญหาอะไรต่างๆ ที่จะออกไปก็ไม่มี ยิ่งหมู่คณะเราอยู่กันจำนวนมาก สิ่งเหล่านี้ก็ยิ่งต้องระมัดระวังมากๆ

ประการที่ ๔ สอนเรื่องการอาบน้ำ เป็นเรื่องที่ประทับใจอาตมามากที่สุดก็คือ เย็นวันศุกร์เราเรียนหนังสือเสร็จก็จะเข้ามาสมทบที่วัดกับพี่ๆ น้องๆ มาเจอกันจากกันไปตั้งหลายวัน กลับมาถึงก็คุยกันล้งเล้ง คุยอยู่ตรงบริเวณห้องน้ำ ๒๐ ห้องข้างในวัด เรื่องที่คุยส่วนใหญ่เป็นเรื่องบุญ เรื่องธรรมะ เรื่องชาดก คุยกันก็ชักสนุกปาก เสียงกึกก้องขึ้นๆ

คุณยายอยู่ในกุฏิ ก็ออกมาดู เห็นอุบาสกอาบน้ำกัน คุณยายก็พูดว่า **“ใช้น้ำไม่เป็น ก็เป็นขี้ขำน้ำ”**

แล้วคุณยายก็สาธิตวิธีการอาบน้ำให้ดู เอาอุบาสกมานั่ง แล้วก็บอกว่า “เวลาเราอาบน้ำนี่นะ ตักน้ำราดหัว เป็นอุบาสกตัดผมเกรียนๆ อยู่แล้ว เทโครม น้ำถูกลงกลางหัว มันก็กระเด็นออกไปรอบข้าง อาบไป ๕ ชั้นตัวยังไม่เปียกเลย เพราะน้ำมันกระเด็นออกไปหมด”

คุณยายจึงสอนวิธีอาบน้ำ เหมือนเข้าค่ายฝึกทหาร ร.ด. ตักน้ำขึ้นมาแล้วก็เอาขันจรดกับหัว แล้วค่อยๆ เทน้ำให้ไหลลงมา แล้วเอามือถูหัว น้ำก็ไหลลงมาจากตัว มันก็

เปียกทั่วตัวเลย พอเปียกทั่วตัว คุณยายก็ให้ลูสบู๊ ภูเส็จ
ก็ล้าง อาตมาจบปริญญาแล้วนะ ยังอาบนํ้าไม่เป็น ต้องมา
ให้คุณยาย ซึ่งไม่รู้หนังสือสอนวิธีอาบนํ้า

ประการต่อมา **คุณยายสอนซักผ้า และสอน**

ตากผ้า ผ้าที่ซักเสร็จแล้วเอาไปตากที่ราว ต้องตากผ้าเช็ดตัว
ที่ราวบน เลื่อตากข้างบน กางเกงตากเส้นที่ต่ำลงมาอีก ของ
ข้างล่าง ต้องตากชั้นล่าง ของข้างบนตากข้างบน โบราณ
ว่าจะได้เป็นมงคล คนที่เป็นมงคลก็คือ คนที่รู้จักที่สูงที่ต่ำ

นอกจากนั้นคุณยายยังสอนเรื่องเข้าห้องนํ้า เมื่อ
ทำภารกิจเสร็จ ปกติเราจะตักนํ้าเต็มขัน พอตักเต็มขัน
เวลายกขึ้นนํ้าก็หก ฟันก็เปียก คุณ

ยายบอก พอฟันเปียก คนมา
ทีหลังไม่รู้ เดินไปหงายท้องปิ้ง
ลัมหัวฟาดประตู

เพราะฉะนั้นต้อง
รักษาพื้นห้องนํ้าให้แห้งอยู่
เสมอ วิธีทำให้แห้งก็คือ ตั้งแต่
การตักนํ้าราดเลย ให้ตักสักประ-

มาณ ๘ ส่วน (ค่อนขัน) อย่าตักถึง ๑๐ ส่วน (เต็มขัน) แล้ว
เทราดลงไป ให้เทราดตรงกลาง ขันเดียวไม่สะอาด เอา ๒

ชั้น คุณยายละเอียดมาก ชีวิตความเป็นอยู่ของอาตมาก็ได้
คุณยายสอนมาเยอะมาก

สิ่งที่อาตมาอยากจะให้ข้อคิดในวันนี้ก็คือ คุณยาย
ไม่รู้หนังสือเลย แต่ความรู้ทั้งหมดที่คุณยายได้รู้นี้ เกิดขึ้น
จากการปฏิบัติธรรม มองเข้าไปภายใน เกิดจากการเห็น
ยิ่งทำยิ่งรู้ ยิ่งดูยิ่งเห็น คุณยายแตกฉานในวิชาธรรมกาย
สุดที่จะประมาณได้ นี่ก็คือคุณยายของเรา

วันเวลาที่ผ่านมาเป็นเส้นทางชีวิตการสร้างบารมี
ที่คุณยายอุทิศให้กับพระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย บัดนี้
คุณยายได้ละสังขารจากพวกเราไปแล้ว คุณยายไปพักที่
ดุสิตบุรี แต่มโนปณิธานที่คุณยายเคยพูดไว้

**“ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายจะยังไม่ไป
ยายจะอยู่ปรามมารจนสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ จนเข้าถึงที่
สุดแห่งธรรม”**

มโนปณิธานของคุณยายไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย

ขอบุญบาปมีพระต้นธาตุ

มาประสิทธิ์ประสาทบุญรักษา

แต่มีงษ์ขวัญอาจริยา

นามก้องฟ้าอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

